

Zbigniew Herbert

„Nike która się waha”

Najpiękniejsza jest Nike w momencie

kiedy się waha

prawa ręka piękna jak rozkaz

opiera się o powietrze

ale skrzydła drżą

widzi bowiem

samotnego młodzieńca

idzie długą koleiną

wojennego wozu

szarą drogą w szarym krajobrazie

skał i rzadkich krzewów jałowca

ów młodzieniec niedługo zginie

właśnie szala z jego losem

gwałtownie opada

ku ziemi

Nike ma ogromną ochotę

podejść

pocałować go w czoło

ale boi się

że on który nie zaznał

słodczy pieścizot

poznaawszy ją
mógłby uciekać jak inni
w czasie tej bitwy
więc Nike waha się
i w końcu postanawia
pozostać w pozycji
której nauczyli ją rzeźbiarze
wstydząc się bardzo tej chwili wzruszenia

rozumie dobrze
że jutro o świcie
muszą znaleźć tego chłopca
z otwartą piersią
zamkniętymi oczyma
i cierpkim obolem ojczyzny
pod drętym językiem

